

**AZ IRAT ELEKTRONIKUS IRATRÓL
KÉSZÍTETT MÁSZOLAT**

Alkotmánybíróság

Az első fokoz eljáró bíróság, a PKKB útján, elektronikus úton

Tisztelt Alkotmánybíróság!

PESTI KÖZPONTI KERÜLETI BÍRÓSÁG	
ÉRKEZTETŐ IRODA	
5.	
ÜGYSZÁM	KEZELŐIRATON
ÉRKEZÉS MÓDJA: POSTÁN / E-MAILLEN /	
GYÚJTÓLADÁRA / SZEMÉLYESEN / FAXON	
ÉRK:	2022 -12- 2 7
PÉLDÁNY:	FELZET:
MELLEKLET:	KÖZTÜK:
ÜGYSZÁM:	UTOIRATON:

Az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CL1. törvény 27. § alapján az alábbi

alkotmányjogi panaszt

terjesztem elő.

Kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg a PKKB 25. P. 50751/2021/15-I. sz. első fokoz meghozott ítéletét helyben hagyó Fővárosi Törvényszék által hozott 53.Pf.632.106/2022/5. ítélet alaptörvény-ellenességét, és az Abtv. 43. §-ának megfelelően az(oka)t semmisítse meg.

Kérelmem indokolásaként az alábbiakat adom elő:

I. Az indítvány benyújtásának törvényi és formai követelményei

a) A pertörténet és a tényállás rövid ismertetése, a jogorvoslati lehetőségek kimérése

A felperesi kérelmező az alperesi [REDACTED] Társasház („Társasház”) 25 %-ának tulajdonosa volt a keresettel érintett időpontban.

Az alperes 2020. július 17-én 08 órára hívott össze közgyűlést.

A felperesnek - és egy tulajdonostárs kivételével - csak a felperesnek az alperes postán küldte meg a meghívót.

A meghívó postai feladásának napja 2020. július 9. volt.

Első kézbesítése megkísérlésének napja 2020. július 14.

A meghívót felperes nem kapta meg a közgyűlés napjáig.

A közgyűlés jegyzőkönyve és a később megkapott jelenléti íve és az ahhoz tartozó meghatalmazások szerint a meghatalmazottak voltak túlsúlyban.

Az egyik meghatalmazás [REDACTED] meghatalmazottat nevesített. Ezen a néven nincs létező személy.

A másik meghatalmazás hiányos volt, a harmadik esetben a nem jogosított tulajdonostárs szavazott a tulajdonostárs helyett és nevében.

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	IV/ 0 0 1 7 3 - 0 / 2023
Érkezett:	2023 JAN 2 4.
Érkezés módja	
☒ POSTÁN	☐ @ EGYÉB:
Bélyeg:	Melléklet:
1	6
Kezelőiroda:	
[Signature]	

A teljes bizonyító erejű magánokiratba foglalt jegyzőkönyvben [REDACTED] zerepel közös képviselőként és a legfontosabb döntést, a 2018. évi költségvetésre vonatkozót (a felperes által időben meg nem kapott meghívóhoz mellékelten) elfogadták.

Felperes alaki és érdemi okból kérte a közgyűlés határozatai érvénytelenségének megállapítását a rendelkezésére álló 60 napos határidőn belül.

Hivatkozott arra, hogy a meghívó megküldése esetén a 8 napos törvény és az alperesi SzMSz szerint határidőt nem tartották be, a jegyzőkönyv és a meghatalmazások hamis tartalmú okiratok és a számviteli törvényt is sérti a költségvetés, mert az alapjául szolgáló 2017-es éves elszámolás sem készült el, miután azt a PKKB ítéletében érvénytelennek mondta ki és az alperes azóta sem készítette el.

Felperes a költségvetés elfogadásának érvénytelen voltára azért is hivatkozott, mert az nem a 2003. évi CXXXIII. tv. 47. § c. pontja („a közös költséghez való hozzájárulás összegét - a tulajdonostársak nevének feltüntetésével -, a külön tulajdonban lévő lakások és nem lakás céljára szolgáló helyiségek szerinti bontásban”) szerint készült.

A felperesi első, visszautasított kereseti kérelemben szó szerint ez szerepelt:

„Kérem, hogy a T. Bíróság állapítsa meg az alperesi társasház 2020. július 17-i közgyűlése **valamennyi határozatának érvénytelenségét elsődlegesen alaki okból, ennek eredménytelensége esetén valamennyi, 1-8. sz. alatt hozott határozat érvénytelenségét érdemi okokból.** Kérem, hogy az alperest marasztalja a perköltségekben is. Indítványozom, hogy a T. Bíróság rendelje el a megtámadott közgyűlés határozatai végrehajtásának felfüggesztését.”

Ennek ellenére a bíróságok elévülésre hivatkozva több közgyűlési határozati pontot egyáltalán nem vizsgáltak, s eközben a II. fok „talált” is olyan határozatot (4. sz.), amelyben az első fok nem döntött, de a II. fok az ítéletet „kiegészítette”.

Mind az I. fokú, mind a II. fokú bíróság valamennyi felperesi kereseti kérelmet elutasította, semmiben sem osztották a felperesi jogi álláspontot.

Miután a két határozat ennyire egybeesik, felülvizsgálati kérelem beadására nem is nyílt mód. Felperes valamennyi, rendelkezésére álló jogorvoslatot igénybe vette.

b) A jogorvoslati lehetőségek kimerítése

Valamennyi lehetséges rendes jogorvoslatot kimerítettük.

c) Az alkotmányjogi panasz benyújtásának határideje

A jogerős ítéletet 2022. október 26-án vettük, így a 60 napos határidőn belüli kérelem beterjesztése (figyelembe véve azt, hogy 2022. december 25. Karácsony napja, s az első munkanap, amikor az akkor lejárt határidő szerint még beterjeszthető a kérelem, 2022. december 27.).

d) Az indítványozó érintettségének bemutatása

A perben felperes volt a kérelmező, akinek jogait az alkotmányértő eljárás alapjaiban érintette.

e) Annak bemutatása, hogy az állított alapjogsérelem a bírói döntést érdemben befolyásolta vagy a felmerült kérdés alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés

A bíróságok megsértették a fegyverek egyenlősége elvét, mint „Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében expressis verbis nem szereplő, de abból levezethető az a követelmény(1) is, hogy az eljárásban biztosítva legyen a fegyverek egyenlősége, amely ekként a tisztességes eljáráshoz való jog részjogosítványaként értelmezhető (többek között lásd: 21/2020. (VIII. 4.) AB határozat, Indokolás [57]).”

Ez az alaptörvényi sérelem érdemben befolyásolta a bírói döntést azáltal is, hogy a bíróságok nem tettek eleget a tényállás-megállapítási és ebből következő indoklási kötelezettségüknek sem.

A tisztességes eljáráshoz való jog azt is magában foglalja, hogy a bíróságok az anyagi és eljárási jogszabályok szerint járjanak el, azok értelmezését az Alaptörvénynek megfelelően végezzék.

A felperes kereseti kérelmeinek, az összesnek a vizsgálata és a bennük való döntés is elmaradt – ez is a tisztességes eljárás joga alapséreleméhez tartozik.

Az ítélettel megsértették a felperes/kérelmező *Alaptörvény által védett tulajdonosi jogait is*, amely magában foglalja a közjogi értelemben vett tulajdon védelmét – s ez kiterjed a társasházi különtulajdonra, annak minden elemével együtt, ahogyan azt a *Kúria Pfv.I.21.076/2014/5. sz. ítélete* mint a bíróságok számára kötelező döntés részletesen és a felperesek jogait védendő megtámadhatatlanul tartalmazza.

Ugyancsak megsértették a tulajdonosi jogokat azzal, hogy a Pfv.I.21.646/2012/9. szám alatti precedenst az időbeni kézbesítés és az első fokú bíróság által mellőzött felperesi felkészülés megítélésére figyelmen kívül hagyták (indoklás nélkül)

Az ügy érdemére kiható, az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésébe ütköző jogszabálysértés továbbá az is, hogy a Pp. 347. § (1) a) pontját és a Pp. 383. §-t, illetve a Pp. 346. § (5) bekezdését is megsértették, mert a jogerős ítélet, egyetlen jogszabályt, jogszabályi helyet sem nevezett meg annak megalapozására, hogy

- az alperesi meghívó megküldési idő mely jogszabályi előírásnak felel meg abban a formájában, hogy a 8 napos határidő megküldési határidő a reggel 8-kor kezdődő közgyűlés napján jár le,

- a hamis magánokiratok (közgyűlési jegyzőkönyv és meghatalmazás, költségvetési terv) mely jogszabály szerint alkalmasak a bennük levő tartalom bizonyítására,

- a felperesi tulajdonosi jog arra vonatkozóan, hogy a meghívót és a határozattervezeteket a mellékletekkel együtt időben, megfelelő felkészülést biztosítva megkapja, miért nem érvényesíthető akkor, ha a meghívó és mellékletei feladási ideje és a közgyűlés napja között összesen 7 napnyi idő van, amelyből a kézbesítés (a hétvége miatt) 5 napot vesz igénybe, viszont – még akkor is, ha a felperes azonnal, az első megkísérelt kézbesítési napot követően megy el a postára (a legvadabb kovidós veszélyhelyzetben, amikor azt tanácsolták, hogy lehetőleg ne menjen senki olyan helyekre sem, mint egy posta), összesen 1 napnyi „felkészülési” idő adatott,

- miért is nem számít a számviteli törvény alapelvei megsértésének, ha az alperesnek nincs számviteli politikája, sohasem készített éves számviteli mérleget és nincs érvényes éves elszámolása, ha az alperesi Társasház nem tudja semmivel sem bizonyítani adatai hitelességét, és

- miként és mely jogszabály alapján lehet a 2003. évi CXXXIII. tv. 47. § c. pontja alperesre és a bíróságra egyaránt kötelező szabályát megkerülni és tökéletesen figyelmen kívül hagyni az ítékezésnél.

Ezért nem felel meg egyik érintett határozat sem a tisztességes eljárás európai és magyar elvének, amelyet az Alkotmánybíróság 7/2013. (III. 1.) AB határozat alaposan körülhatárolt.

Az ítéletekben annyira gyakran emlegetett egységes bírósági gyakorlatra történt utalás nem elegendő ebben az esetben.

Különösen, ha egy majd két évtizedes egyszeri döntésre alapozódik a 8 napos megküldési idő tekintetében, illetve a számviteli alapelvek vonatkozásában.

Ezek mind és együtt az eljáró bíróságok által közvetlenül alkalmazandó 3100/2015. (V. 26.) AB határozat, a 7/2013. (III. 1.) AB határozat, a 3328/2020. (VIII. 5.) AB. sz. határozat, az 5/1995. (XI. 21.) AB határozat által részletesen körülírt tisztességes eljárás követelményébe ütköztek.

A tárgyalás igazságosságának követelménye ebben az eljárásban nem érvényesülhetett.

A felperesi tulajdonjog látványos korlátozása és sérelme annál inkább.

Nem kétséges, hogy a T. Alkotmánybíróság által értelmezett közrend és jogállamiság érvényesülése akkor biztosított, ha a megfelelő jogszabályok mellett a jogalkalmazó szervek ellenőrizhető praxisában is megfelelően, alkotmányosan - és nem jogszabálysértő módon - működik.

A jelen esetben nem így volt, éppen ellenkező módon, teljes a diszfunkcionalitás és a jogellenesség.

2. Az alkotmányjogi panasz benyújtásának érdemi indokolása

a) Az Alaptörvény megsértett rendelkezéseinek pontos megjelölése

A tisztességes bírósági eljáráshoz való alapjog [Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdés], a magyar jog részét képező Európai Emberi Jogok Egyezménye („Egyezmény”) 6. cikk 1. bek., és ezzel az Alaptörvény Q) cikk (3) bek megsértését állítjuk a tulajdonjog vonatkozásában pedig a XIII. cikk megsértését.

b) A megsemmisíteni kért bírói döntés alaptörvény-ellenességének indokolása

A XXVIII. cikk (1) bekezdés szenvedett sérelmet a panaszlott ügyben, amely az Alaptörvény Q) cikk (3) bek. megsértésére is kiterjed.

A tisztességes eljárásban az eljárási törvények szerinti eljárás kívántatik és ennek része a fegyverek egyenlősége.

A fegyverek egyenlősége elve „lényege az ügy szempontjából jelentős nyilatkozatokhoz és bizonyítékokhoz való hozzáférés mindkét fél számára, valamint lehetőség arra, hogy észrevételeit előadhassa a bíróság előtt” {3100/2015. (V. 26.) AB határozat, Indokolás [115]}.

A felperes alapvető jognyilatkozata a keresete volt, amelyben kérte alperes „**valamennyi határozatának érvénytelenségét elsődlegesen alaki okból, ennek eredménytelensége esetén valamennyi, 1-8. sz. alatt hozott határozat érvénytelenségét érdemi okokból**”.

Ezt a jognyilatkozatot nem megfelelőnek és elévültnek tekintette az I. fokú bíróság., hiányolván a perben még saját magát képviselő felperestől az általa meg nem kapott iratokból kifejthető okokat.

Az Alkotmánybíróság értelmezése szerint az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt

tisztességes eljáráshoz való jog több garanciális szabályból áll, részjogosítványai különösen:

- a bírósághoz fordulás joga,
- a tárgyalás igazságossága,
- a pártatlanság kívánalma és
- az *indokolt bírói döntéshez való jog* is (7/2013. (III. 1.) AB határozat, Indokolás [28]-[34]).

Az Alkotmánybíróság a 7/2013. (III. 1.) számú határozat kimondta, hogy az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes eljárás követelményrendszere elismeri az *indokolt bírói döntéshez való jogot is, amely úgy érvényesíthető, hogy az eljárási törvényeknek megfelelően a kérelmeket kellő alaposítással megvizsgálják és ennek értékeléséről a határozatban indokoltan számot is adnak.*

Miként az, egyebek között e határozat rögzíti:

„...az Alkotmánybíróság által vizsgált, az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében rejlő indokolási kötelezettség alkotmányos követelménye a bíróság döntési szabadságának abszolút korlátját jelenti, nevezetesen azt, hogy *döntésének indokairól az eljárási törvényeknek megfelelően szükséges számot adnia. Az indokolási kötelezettség alkotmányjogi értelemben vett sérelme az eljárási szabály alaptörvény-ellenes alkalmazását jelenti.*”

Legelsősorban is azt kell megállapítani, hogy az I. fokú bíróság nem vette figyelembe, pontosabban figyelmen kívül hagyta teljes egészében a felperesnek még az alperesi közgyűlés okiratainak rendelkezésre állása hiányában megfogalmazott, nem jogi képviselővel beadott kereseti kérelmét.

A kérelem a szükséges alperesi közgyűlési okiratok hiánya miatti visszautasításra lelt, amely után, a határidőben való előterjesztésben leírtakhoz kötődve, amelyek már az alperesi iratok alapján készültek, az első fokú bíróság egyetlen pontra, az elévülésre fókuszált.

És megállapította a felperesi igény elévülését:

„...a 2014. szeptember 14-i keresetlevélben *nem szereplő érvénytelenségi okok tekintetében az elévülés kimentésére nem alkalmasak*, ezért ezen érvénytelenségi okok tekintetében a felperesi kereset a Tht. 42.§ (1) bekezdése, illetve a Tht. 4/A. § folytán alkalmazandó a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 6:21.§ és 6:23.§ (1) bekezdése alapján elévült. Ezért a bíróság ebben a részben a keresetet ezen okból utasította el.”

A legelső, a tisztességes eljárás elve szempontjából alapvető kérdés az, hogy az elévülés ügyében helyesen és jogszabályszerűen döntött-e a bíróság?

Nem.

A 2014. szeptember 14-i keresetlevélben minden érvénytelenségi ok szerepelt: az alaki és az érdemi.

Nem a bíróság számára megfelelőnek minősített tartalommal, de szerepelt.

Ennek következtében alaptalan, téves és előítéletesnek mondható az I. fokú bíróság megállapítása, amelyet jogi indoklás sem követ.

Annyi érthető, hogy a bíróságok, a II. fokon eljáró is, a visszautasított kereset utáni, de határidőben történt újrabeadásban felsorokoztatott, az alperestől már a per megindítása után kapott és a kereset elbírálásának elhúzódása miatt be nem adható iratokra alapozott keresetváltoztatásban nem érvényesíthető kérelmeket elévültnek tartják.

Azonban az elévülés megszakadását nem vizsgálták, enélkül döntöttek az elévülésről – felperes hátrányára.

A Kúria egyértelmű álláspontja szerint az új Ptk alkalmazásakor a perlés, a kereset beadása az elévülés megszakadását okozza, tehát az elévülés a nyugvásra, majd annak megszakíttóságára tekintettel sem most, sem a korábbi beadásnál nem következhetett be.

A <https://www.kuria-birosag.hu/hu/content/1-koveteles-elevulesenek-megszakitasa> oldalon található álláspont szerint:

„A Ptk. 6:25. §-a (1) bekezdése c) pontjában és 8:1. § (3) bekezdésében foglalt rendelkezések együttes értelmezése alapján a Tanácsadó Testület egységes álláspontja szerint a Ptk. 8:1. § (3) bekezdésében foglalt értelmező szabály a helyes értelmezés szerint nem tekinthető korlátozó jellegűnek.

Ebből a rendelkezésből nem lehet arra a következtetésre jutni, hogy a bírósági eljárás mellett csak a fizetési meghagyás kibocsátása irányuló eljárás lehet olyan eljárás, amelynek megindítása az elévülés megszakítására alkalmas.

A követelés érvényesítésére a jog által felkínált állami eszközök igénybevétele általában, törvényi értelmező rendelkezés nélkül is az elévülést megszakító körülménynek minősül. ...

Ebből az következik, hogy egyformán kell kezelni valamennyi olyan eljárást, amelynek célja a követelés érvényesítése. Nem zárja ki az elévülés nyugvására vonatkozó szabályok alkalmazását az, ha az eljárás megindítása az elévülés megszakítását nem eredményezte.”

Ha ennek megfelelően járt volna el mindkét bíróság, akkor az elévülés kérdése igazából szóba sem kerülhetett volna.

Így központi kérdéssé vált, felperes jogainak megszüntetésére irányuló jogi fegyverként használva.

Arra hivatkozva, hogy *a covid veszélyhelyzet közepén* a Magyar Posta szolgáltatása szerint – mint a perben előadtuk, de a bíróságokat e tények nem érdekelték – a postások be sem jöttek a házba,

értesítést sem hagytak – mivel joguk volt mindent aláírni, ezért azt az utat választották, hogy a tényleges kézbesítés helyett saját aláírásukkal igazolták a kézbesítést, illetve azt, hogy hagytak értesítést.

A felperes külön, a másolatok kiadása érdekében is pert indított, de abban nem kapta meg az alperestől a kért iratokat. Így zárulnak össze a jogi kapuk.

Az elévülés nyugvásának nem létét így a bíróságok az alperes Magyar Postára bízott és a Magyar Posta által önmaguk igazolására kiadott anyagai alapján állapították meg.

De az elévülés megszakadásáról egyetlen ítélet sem tesz említést.

Jogellenesen.

Hiszen a Kúria egységes és a perben eljáró bíróságok által alkalmazandó véleménye szerint az a felperes a 2020. szeptember 14-én még jogi képviselő nélkül beadott kereseti kérelmével megszakította az elévülést.

Így a kereseti igény elévülésére hivatkozni nem lehet.

Ahogy arra sem, hogy felperes az igényét nem érvényesítette 60 napon belül.

A felperes által hivatkozott, a jogi kérdést a felperesi álláspont szerint a javára rendező Pfv.I.21.646/2012/9. sz. határozata (a BHGY-n belüli azonosítója: K-PJ-2013-146) az I. fokú határozataiban fel sem tűnik, mintha a felperes jogi álláspontjaként nem is szerepelt volna az ügyben.

De anélkül is kötelezte a bíróságokat, amelyet az – indoklás nélkül – figyelmen kívül is hagytak.

Ugyanakkor a II. fokú ítélet maga is elismeri, hogy az első fokú határozat az elévülést olyan kereseti kérelmekre is kiterjesztette, amelyek nem voltak a bíróságok meghatározta – a Kúria álláspontjával szöges ellenítében álló – elévüléssel érintettek.

Ahogy a jogerős ítélet [18] pontja mondja:

„Az elsőfokú bíróság valóban nem adta indokát annak, hogy már az eredeti keresetben megjelölt érvénytelenségi okokkal...”

Ilyen érvénytelenségi kereset érintette a „4. számú, 2018. évi költségvetést elfogadó határozat” érvénytelenségét.

Ezzel, illetve az erre vonatkozó, a felperes által az elévülés megszakadása kapcsán előadottakkal kapcsolatos hallgatásával és a Kúria álláspontjával szembeni döntéssel a bíróságok a tisztességes eljárás indokolt döntésre vonatkozó szabályát is megsértették, alaptörvénysértően.

A T. Alkotmánybíróság a bírói jogértelmezés alkotmányosságát és annak kontrollját leíró 3328/2020. (VIII. 5.) AB. sz. határozata szerint:

„[24] Az Abh1. az önkényes bírói jogértelmezés kapcsán elvi éllal mondta ki, hogy: „A bírói függetlenségnek nem korlátja, sokkal inkább biztosítéka a törvényeknek való alávetettség: a bírónak a határozatait a jogszabályok alapján kell meghoznia. Ha a törvénynek való alávetettségtől a bíróság eloldja magát, saját függetlenségének egyik tárgyi alapját vonja el. A vonatkozó jogszabályokat be nem tartó bíróság lényegében visszaél saját függetlenségével, amely adott esetben ezen keresztül a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog sérelmét okozhatja.” (Abh1., Indokolás [23])”

A visszaélés megtörtént, a sérelem is.

Ha nyitó visszaélést és sérelmet keresünk, akkor az alperesi közgyűlés egyetlen valóban érdemi döntésére, a 2020-ban meghatározott 2018-as költségvetésre vonatkozóan hozott érdemi döntés *alaptörvény-ellenességét kell megvizsgálni ennek a zsinórmértéknek mentén*, vagyis a II. fok szerint is érintetlenül hagyott „4. számú, 2018. évi költségvetést elfogadó határozat” érvénytelenségét.

Kérdés az, hogy az ítéletet a bíróságok a rendelkezésre álló okiratok alapján, a jogszabályok rendelkezései alapján hozta-e meg a költségvetés elfogadása érvényességének megállapításakor és a felperesi érvénytelenségi kérelem elutasítása esetén?

Nem.

Ha a II. fok szerint a 4. sz. határozat érvénytelenségének megállapítását is kérte – *s az írásos anyagok szerint kérte, ez tagadhatatlan tény* - a felperes már az első, visszautasított keresetében, akkor az elévülés megszakadása miatt *a keresetváltoztatásra és abban újabb jogállításra is joga van.*

Felperes élt a Pp. szerinti lehetőséggel, joggal és a felperesi kérelem kiterjedt a 2003. évi CXXXIII. tv. 47. § c. pontja alapján történő költségvetés vizsgálatra is.

A keresetváltoztatással érintett követelés vizsgálata során a bíróságokat és az alperest is kötelezi 2003. évi CXXXIII. tv. 47. § c. pontja.

Ez a szakasz eltérést nem engedve, kogens módon írja elő, hogy „a közös költséghez való hozzájárulás összegét - a tulajdonostársak nevének feltüntetésével -, a külön tulajdonban lévő lakások és nem lakás céljára szolgáló helyiségek szerinti bontásban” kell elkészíteni és elfogadni.

Az alperesi közgyűlés a tulajdonostársak nevét sehol nem tüntette fel.

Felperes neve sem szerepel sehol sem.

Ha a bíróságok tisztességes eljárása a 4. sz. határozat érvénytelenségének még az első, visszautasított felperesi keresetében foglalt kérelme újrabeadáskor előadott és a Pp. szerint jogos és lehetséges

keresetváltoztatása (új jog állítása-új indok előadása) ügyében eljárak volna, akkor feltétlenül és aggálytalan eljuthattak volna oda, hogy a 4. sz. határozat érvénytelenségét megállapítják.

De nem jártak el sem jogszerűen, sem tisztességesen.

Az, hogy „az eljárási törvényeknek megfelelően a kérelmeket kellő alapossgggal megvizsgálják” szabálya érvényesült volna, itt egyáltalán nem állítható.

Pontosan az ellenkezője történt.

Az alanti táblázatban foglalta össze az alperes a 2018. évi költségvetésben szereplő tulajdonosi közös költség-hozzájárulásokat.

Személytelenül, nevek nélkül, lakások címeivel.

Érdemes felfigyelni arra tényre, hogy az előterjesztés dátuma 2018. május 7-i és az készítette.

Az alperes közös képviselője 2020-ban az volt, amely nem dolgozott semmit sem az „új” költségvetésen.

Az alperesi közös képviselő azt a fáradságot sem vette, hogy az időközbeni változásokat végigkövesse.

Így egyáltalán nem vette figyelembe azt sem, hogy az 7.P.51.372/2018/20-II. ítélet a 2017. évi alperesi éves elszámolás érvénytelenségét megállapította.

A költségvetés amúgy sem tartalmazta a 2017-es zárószámokat, csak a 2018-as terv és tény adatok adatokkal foglalkozott.

Hogy az utóbbiakat honnan vette a 2018-as tervezéskor 2018-ra vonatkoztatva...?

S ennek a számviteli szabályoknak történő megfelelés vizsgálatakor (amely, előrebocsátjuk: nem jogszerűen és megalapozottan történt a II. fokú eljárásban) van komoly szerepe.

Mindenesetre ez az az irat, amelyet alperes beterveztett a bíróságokra, mint olyan dokumentumot, amelyet a felperesnek a Meghívó mellékleteként megküldött.

A KÖZÖS KÖLTSÉGHEZ VALÓ HOZZÁJÁRULÁS TULAJDONOSTÁRSANKÉNT HAVONTA:
2018. 06.01. napjától

KÖZÖS KÖLTSÉGEK FELOSZTÁSA

Közös költség
Szemét szállítás költsége:
Vízóra nélküliek vízdíja:
Kezelési díj:

84 Ft/m²
467 Ft/fő
4200 Ft/hó/albetét
2500 Ft/albetét

Az épület címe:

Társasház,

m ²	Fő	Vízóra	Alap	Szemét	Víz+Csat. Díj	Kezelési díj	Összesen
38	2	van	3 192 Ft	934 Ft	0 Ft	2 500 Ft	6 626 Ft
62	1	van	5 208 Ft	467 Ft	0 Ft	2 500 Ft	8 175 Ft
57	3	van	4 788 Ft	1 401 Ft	0 Ft	2 500 Ft	8 689 Ft
25	1	van	2 100 Ft	467 Ft	0 Ft	2 500 Ft	5 067 Ft
29	1	nincs	2 436 Ft	467 Ft	4 200 Ft	2 500 Ft	9 603 Ft
66	2	van	5 544 Ft	934 Ft	0 Ft	2 500 Ft	8 978 Ft
63	1	van	5 292 Ft	467 Ft	0 Ft	2 500 Ft	8 259 Ft
26	1	van	2 184 Ft	467 Ft	0 Ft	2 500 Ft	5 151 Ft
29	2	van	2 436 Ft	934 Ft	0 Ft	2 500 Ft	5 870 Ft
68		van	5 712 Ft	0 Ft	0 Ft	2 500 Ft	8 212 Ft
66	4	van	5 544 Ft	0 Ft	0 Ft	2 500 Ft	8 044 Ft
23		van	1 932 Ft	0 Ft	0 Ft	2 500 Ft	4 432 Ft
Összesen:	552	18	46 368 Ft	6 538 Ft	4200	30 000 Ft	87 106 Ft

2018.05.07

Amint az látható és semmilyen módon félre nem magyarázható: *a közös költség-hozzájárulást az alperes lakásokra bontva és lakásokhoz címezve adta meg alperes.*

A tulajdonosok neve sehol sem található.

Így is fogadta el a közgyűlés.

Így fogadta el, jogellenesen, a bíróság is.

A 2003. évi CXXXIII. tv. 47. § c. pontja kogens szabályának alkalmazásától indoklás nélkül eltekintve.

Ebből következően az elévüléssel nem érintett 2022. szeptember 14-i keresetben megfogalmazott igény, a valamennyi határozat érvénytelensége megállapítása érdemben, a 4. sz. határozatot is érintette.

Az eljáró bíróságoknak kötelessége lett volna a keresetváltoztatással érintett kérelem ügyében a döntés, de ennek nem tettek eleget, itt is megszegve a Pp. 341. § (1) bek. szabályát, amely az ítélet teljességét írja elő.

A bírósági ítéletekben pedig semmilyen jogi indoklás nem található arra vonatkozóan, hogy mely jogszabály alapján engedett eltérést a bíróság a 2003. évi CXXXIII. tv. 47. § c. pontjától, illetve miért nem alkalmazták a bíróságok a 2003. évi CXXXIII. tv. 47. § c. pont kogens rendelkezését.

A felperes a II. fokú ítélet szerint a 4. sz. határozat érvénytelenségének megállapítását tehát kérte.

A 2000. évi C. tv. alapelveinek megsértése miatt is.

A II. fokú ítélet alaposan megszorító értelmezése szerint a számviteli szabályok megsértése nem történt meg.

A visszautasított keresetben valóban szerepelt az alábbi felperesi indoklás a számviteli részre vonatkozóan:

„Az azonban tudni kell, hogy az alperesi társasház 2017. évi beszámolója” (érvénytelenségét)” a T. Bíróság 7.P.51.372/2018/20-II. ítéletével megállapította.”

A II. fokú ítélet ezt figyelmen kívül hagyta mint tényt és mint jogerős ítéletet, amely az eljáró bíróságot kötelezi.

Helyette az alábbiakat tartotta megfelelőnek e hiánnyal kapcsolatos felperesi jogi érvekre válaszul, az elutasítás alapjául előadni:

„Esetenként valamennyi körülményt figyelembe véve kell vizsgálni *az elszámolás és a költségvetés adatainak összefüggését* ahhoz, hogy aggálytalanul megállapítható legyen az esetlegesen érvénytelen elszámolásnak a költségvetési előirányzat érvényességére gyakorolt hatása (Kúria Pfv.20.594/2015/5.)”

Ezzel felperes maximálisan egyetért, hiszen a Kúria döntése a számviteli szabályoknak megfelelően együttesen látja és kezeli az éves elszámolást (mint a következő év számviteli alapját) és az arra épülő költségvetését.

Ahogy a II. fokú bíróság is idézte: „*az elszámolás és a költségvetés adatainak összefüggését* ” kell vizsgálat tárgyává tenni.

Így járt el a bíróság?

Nem.

Ha nincs mire építeni és az összefüggést megállapítani akkor mi a helyzet?

A bíróság válasza érdekes, elgondolkodtató és *jogellenes*.

Az elszámolás ebből a vizsgálatból a Kúria Pfv.20.594/2015/5. sz. *űtéte* mint a bíróság által, a saját módszerének és jogértelmezésének alapjául hozott precedens szerint kötelező módon nem került elő – teljesen kimaradt.

Helyette valami egészen saját megoldást talált a II. fokon eljáró bíróság, és a fenti kúriai ítélet idézése után így folytatja magát:

„Azt *kell* tehát vizsgálni, hogy a közgyűlési meghívó mellékleteként megküldött költségvetési javaslat és a közös költségek albetétekre történő felosztása, mint a meghívó másik melléklete, a felperes által hivatkozott számviteli alapelveknek megfelelt-e.”

Vagyis azt vizsgálta, hogy az Excel táblába két helyen is beírt adatok egyeznek-e. Igen, azok egyeznek.

Nem ezt kellett volna vizsgálni.

Különösen nem a Kúria Pfv.20.594/2015/5. sz. *űtéte* alapján, amelyhez mint precedenshez önmagát is kötötte a másodfok.

Azt kellett volna, hogy az elszámolás (ami nincs) és az abból kiinduló költségvetési terv legalább a folytonosság számviteli elvének megfelelt-e.

Azt kellett volna, ha a bíróság megfelelően, körültekintően és jogszabályszerűen akart volna eljárni.

A bíróságnak – de nem a II. fokúnak, hanem az első fokon eljárónak, amely ezzel a felperesi kereseti kérelemmel a II. fok szerint sem foglalkozott, megsértve a Pp. 341. § (1) bek.-át, ami miatt hatályon kívül kellett volna helyezni az I. fokú ítéletet.

A vizsgálatnak tehát 2000. évi C. tv. 15. § (6) bekezdés és a költségvetési terv közötti megfelelésre kellett volna kitérnie.

Annak a megállapítására, hogy megfelel-e a 2017. évi elszámolást és számviteli mérlegben szereplő adatokból levonható számviteli következményeket nélkülöző, ezért a 2017. évi zárószámokkal mint a 2018. évi költségvetés nyitószámaival nem rendelkező, de azokat - honnan és milyen alapon? - valahonnan előkotró-bűvészkedő költségvetés a számviteli alapelvek?

Vagy, ha ezek a számviteli iratok nem állnak rendelkezésre, van-e olyan megbízható másik számviteli irat, amely mindazon számokat, amelyeket a költségvetési terv 2018. január 1-i állapotként, vagyis nyitó adatként megjelöl, hitel érdemlően tudja bizonyítani?

Nincs. Nem volt.

A bizonyítás – és az erre való figyelmeztetés teljesen elmaradt az eljárásból – etekintetben egyedül az alperes kötelezettsége lett volna.

De miután a II. fokú ítélet szerint az első fokon eljáró bíróság nem foglalkozott a számviteli megfelelés kérdésével, az I. fokú bíróság elmulasztotta az alperes felhívását is erre.

A II. fokon eljáró bíróság tehát mindössze az alperesi, bizonyítást nem nyert számsort nézte – és fogadta el számviteli szempontból hitelesnek.

Bizonyítás és bizonyíték nélkül.

Az ítéletében természetesen ki sem tért arra, miért lehet helyes és elfogadható az a sok szám, amit az alperes a 2018-as nyitószámsorként megjelölt.

Nem tartotta fontosnak ezt a Pp. 346. § (5) bek. ellenében sem a bíróság.

Ha nincs mivel bizonyítani, akkor a számok nem felelnek meg.

Rendelkezésére bocsátotta-e az alperes a 2017. évi számviteli mérlegét, amelyet a közgyűlés 2018-ban elfogadott?

Nem, mert ilyen mérleg nem készült és az alperes 2018. év május 15-én tartott rendes közgyűlése napirendjén sem szerepelt a mérleg ismertetése és elfogadása.

Ezen a közgyűlésen fogadták el azt a költségvetést, amelyet aztán a bíróság érvénytelennek nyilvánított.

A perben tehát semmiféle érdemi bizonyíték nem ált a bíróságok rendelkezésére atekintetben, hogy a precedens alkalmazásakor el tudják érdemben dönten, az alperesi nyitószámok valóban a 2017. évi záróegyenleg számai, vagy annak hiányában is olyanok, amelyek helyesnek nevezhetők.

A „helyes szám” nyilvánvalóan a számviteli rend alapján értelmezhető, de alperesnek, felperes eddigi tudomása szerint - a másolatok kiadására indított és indítandó pereit és az alpereshez intézett kérdéseire adott és nem kapott válaszok alapján - *nincs számviteli politikája, pénzügykezelési szabályzata, nem fogadott el fennállása alatt egyetlen számviteli mérleget sem.*

Mit mond ezzel a ténytörrel és bizonyítékhiányos helyzettel szemben a II. fokú bíróság?

„...megállapítható, hogy a költségvetési javaslat 2018. január elsejétől 2018. december 31-ig terjedően a várható bevételek, várható kiadások és a várható pénzügykezelések vonatkozásában tartalmaz adatokat.”

Ezzel azt is mondja – miként a csatolt költségvetési tervben is látható –, hogy „az előző év megfelelő záróadataival” nem szolgált az alperes, csak a 2018-as önmagába záródó számsorral.

Ez a bíróság saját, ítéletbe foglalt jogi véleménye.

Amit leírt az alperes, mondja az ítélet, bármi legyen is az, nem vizsgáljuk meg közelebbről, mert biztosak vagyunk benne, hogy az az igazság.

Nem az.

A tisztességesen eljáró, a tényekkel is tisztességesen bánó bíróságnak nem lett volna más jogszabályi és jogalkalmazási lehetősége a 7.P.51.372/2018/20-II. ítélet ismeretében és alapján, mint a 2000. évi C. tv. 15. § (6) bekezdés alkalmazása.

Ez a jogszabályi hely a folytonosság elvét fogalmazza meg az alperesre is kiterjedően (2000. évi C. tv. 3. § (4) bek. c.) pont) az alábbiak szerint:

„Az üzleti év nyitóadatainak meg kell egyeznie az előző üzleti év megfelelő záróadataival. Az egymást követő években az eszközök és a források értékelése, az eredmény számbavétele csak a törvényben meghatározott szabályok szerint változhat (a folytonosság elve).”

A 2017. évi záróadatok alperesnél nem léteznek.

Minden, amit a helyültre írt, az nem más, mint hamisítás – és a bíróságok hamisított adatokat fogadtak el valódinak. Anélkül, hogy azok valódiságát ellenőrizték volna.

Bár ezt könnyű lett volna belátni a 7.P.51.372/2018/20-II. ítélet alapján, továbbá azért is, mert 2017. évi és az előtti számviteli mérlegei sincsenek - mint említettük - az alperesnek.

Figyelmen kívül hagyta a II. fokú bíróság a precedens által hatályában fenntartott ítélet azon indoklási részét, amely kimondja:

„Helyes elszámolás esetén ugyan az előző év záróegyenlege megegyezik a következő évi költségvetés

nyitóegyenlegével, utóbbi azonban akkor is megállapítható, ha az előző év záróegyenlege hibás vagy érvénytelen, ugyanis *az a társasház számlaegyenlegéből és a házipénztárból kitűnik, e követelménynek pedig az alperes által megállapított nyitóegyenleg megfelelt.* ”

Ez ugyan eléggé leegyszerűsített és a társasházi számvittel össze nem férő kép, *de a II. fokon eljáró bíróság számára még így is túl soknak és megvalósíthatatlannak bizonyult e megállapításhoz szükséges bizonyítékok megismerése.*

A bíróság ugyanis kísérletet sem tett arra, hogy a 2017. évi az alperes számlaegyenlegét és házipénztárát a per iratai között tudja, azokat érdemben megvizsgálja és megállapítsa, az megfelel-e precedensnek.

Vagyis nem automatizmust kért számon felperes, hanem érdemi vizsgálatot és jogi indoklást.

Egyiket sem kapta meg.

A legizgalmasabb az, hogy a precedenst megalapozó II. fokú döntést ugyanaz a bírói tanács hozta Fővárosi Törvényszék Pf.631087/2010/3. sz. alatti ítéletével, amely a jelen ügyben döntött másodfokon.

És láthatólag ez a tanács a saját korábbi döntésében leírtakat nem tudta vagy akarta alkalmazni ebben az ügyben.

Furcsa módon a felperes idézte részt a saját ítéletük indoklásából kihagyták, nem méltatták figyelemre.

Abból az indoklásból, amely éppen ellenkező következtetésre jutott az érvénytelenség megállapításával.

Az pedig, hogy költségvetés és a számviteli jogszabályok viszonyában való döntés kimaradt, a fentiek alapján különös jelentőséggel bír:

„A társasházak beszámoló készítési és könyvvezetési kötelezettsége részben eltér a számviteli törvény (2000. év C. tv. (Sztv.) rendelkezéseitől (224/2000. (XII. 19.) Kormányrendelet 2. § b) pontja), azonban a Kormányrendelet 4. §-a a számviteli törvény előírásait is figyelembe venni rendeli a Kormányrendeletben foglalt eltérésekkel.

Ez pedig azt is jelenti, hogy a számviteli törvény alapelveinek érvényesülni kell nemcsak a társasházi beszámolókra, hanem a költségtervekre is. ”

Kivéve, ha nem akarjuk.

Az alapelvek között tartjuk nyilván a folytonosság alapelvét, amelynek az alperes nem tudott megfelelni.

Miután a másodfokú bíróság következetesen, saját korábbi ítélkezési gyakorlatával ellentétes következtetésre jutva, kihagyta mindazt, ami az alperes számviteli jogsértését mutatja és nem volt hajlandó a tényeket követni és azokból aztán a megfelelő jogi következtetést levonni (a 2018-as üzleti év nyitóadatai nem egyeznek az előző üzleti év megfelelő záróadataival, mert ilyen adatok nincsenek), az ítélet *nem felel meg a Pp. 346. § (5) bekezdésében foglalt.*

Nem felelt meg annak az ott írt kötelezettségének, hogy a II. fokon eljáró bíróság jelölje meg, milyen alapon utasította el a felperes által megjelölt precedenst, vagy miért nem tartotta azt alkalmazhatónak a jelen ügyben a számviteli törvény alapelveinek érvényesülése tekintetében, illetve milyen jogi alapon nem tekintette a folytonosság 2000. évi C. tv. 15. § (6) bekezdését a precedens hatálya alá tartozó számviteli alapelveknek.

A tisztességes eljárás elve e jogi indoklás elmaradási hibával itt is súlyosan és alapvetően sérült.

A jogbiztonság is, *amely a jelen ügyben - azon felperes számára megdöbbentő tény miatt, hogy a másodfokon eljáró bíróság saját korábbi, alaposan megfontolt és a Kúria által jóváhagyott ítéletével tételesen ellentétes tartalmú döntést hozott, meg sem indokolva, miért járt el így - is alkalmazandóan, az Okyay és mások kontra Törökországban ügyben 2005-ben született EJEB döntés (36220/97) értelmében a jogállamiság egyik alapvető ismérve.*

Ahogy azt a T. Alkotmánybíróság is megfogalmazta:

„A megfelelő eljárási garanciák nélkül működő eljárásban ugyanis a jogbiztonság az, ami sérelmet szenved. [75/1995. (XI. 21.) AB határozat, ABH 1995. 376. 383.]”

A garanciát itt a jogszabályok alkalmazása (a folytonosság számviteli elve és a jogi indoklás kötelezettsége az, ami feltétlenül kiemelendő) jelentené.

A garanciák eltűntek a per során.

Nem véletlenül fogalmazott az Alkotmánybíróság nagyon céltudatosan és pontosan az eljárásjogi kötelezettségekről már három évtizeddel ezelőtt is:

„Csakis formalizált eljárási szabályok megkövetelésével és betartásával működhetnek alkotmányosan a jogintézmények. Az alanyi jogok és kötelezettségek érvényesítésére szolgáló eljárási garanciák tehát a jogbiztonság alkotmányos elvéből következnek. Megfelelő eljárási garanciák nélkül működő eljárásban a jogbiztonság szenved sérelmet.” - ezt a 9/1992. (I. 30.) AB határozat tartalmazza.

Nincs kétsége senkinek, a bíróságoknak sem lehet, hogy „...a jogállamiság egyik alapvető követelménye, hogy a közhatalommal rendelkező szervek is csak a jog által meghatározott keretek között fejthetik ki a tevékenységüket.” - ahogyan az 56/1991. (XI.8.) AB határozat rendeli.

De a bíróságok így jártak el, figyelmen kívül hagyták alkotmányos kötelezettségeiket.

Azt is, hogy a jogbiztonság Alkotmánybíróság által is értelmezett, az EJEB döntése következtében pedig a T. Alkotmánybíróság döntéseinél is figyelembe veendő egyezményi, európai és magyar alkotmányos elvét, amely részben a tisztességes eljárás elvében is realizálódik.

Azt is, hogy saját döntéseikhez próbáljanak azonos tényállás mellett tisztességesen húiek maradni.

A jogbiztonsághoz a kiszámíthatóság is hozzátartozik.

Ennek keretében különösen nagy jelentősége van annak, hogy az eljáró bíróság *viisszautasította* itt azt is, hogy jogszabályok alapján *döntsön olyan ténykérdésekben, amelyek alapvetőek a kereset eldöntésének során:* volt-e olyan 2017. évi elszámolásban meghatározott és érvényes közgyűlési határozatban szereplő zárószám, amely alkalmazható lett volna a 2018. évi nyitószámként, rendelkezésre állt-e a I. fok által megkívánt számviteli iratsor?

Az eljáró bíróságok jogértelmezése tehát ebben is következetlen és *önkényes* volt.

Az ilyen, a jelen kérelemben felvázolt és lépésről lépésre igazolt eljárás az alkotmánybírósági eljárásban is közvetlenül alkalmazandó EJEB határozatok szerint is megalapozhatja az Egyezmény 6. cikk 1. bekezdésének sérelmét (Terra Woningen B.V. kontra Hollandia, §§ 53-55) mint a tisztességes eljárás elvének súlyos sérelmét jelenti.

Meg a felperesi tulajdonjogét is.

Sajnálatos tény, de tény, hogy az eljáró bíróságok a költségvetési tervben használt - a fentiek szerint bizonyítottan - hamis nyitó adatok mellett *teret engedtek és védelmet nyújtottak a közrendet bomlasztó hamis magánokiratok alkalmazására.*

Mégpedig úgy, hogy azokat bizonyúékként az alperesi pernyertesség érdekében elfogadták.

Mind a két fokon született ítélet foglalkozott a felpereshez kévsve, az elévülés nyugvási időszakában került és a bíróság (mármint a másodfokú, mert az I. fok ezt is kizárta a vizsgálandók közül !) meghatalmazások felperes által érintett és a közgyűlés határozatképességét is érintő kérdésével.

A másodfokú ítélet a [14] pontjában ezt írja:

„...az érvénytelenségi okot a másodfokú bíróság érdemben vizsgálta, és megállapította, hogy a meghatalmazásra a Tht. 33. § (3) bekezdésében és ezen keresztül a Ptk. 6: 15. §-ában foglalt előírások érvényesülnek. Ezek a meghatalmazás írásba foglalását követelik meg, további tartalmi vagy alaki követelményt nem támasztanak.”

Nem igaz.

Itt is elmaradt azonban a Kúria K-PJ-2012-504 azonosító alatti. *Pfv.I.20.112/2011/15. sz. ítélete irányadó rendelkezése tisztességes alkalmazása*, amely a fenti, a precedensből szöveghíven átemelt, csak az új Ptk hivatkozását beillesztő szövege után az alábbiakat csatolta:

„...a közgyűlésen a közös képviselőnek kizárólag azt kell vizsgálnia, hogy a benyújtott írásbeli meghatalmazás (annak tartalma alapján) alapot ad-e a tulajdonostárs képviseletére...”

A meghatalmazás egyoldalú jognyilatkozat.

De az írásbeliségen kívül igenis van tartalmi minimuma.

Az alperesi, az alperest kötelező belső szabályzata, az SzMSz A. 2. c. pontja utolsó francia bekezdése szabálya szerint:

A tulajdonostársat bárki képviselheti, két tanu által aláírt meghatalmazással.

Ha két tanú szükséges hozzá, akkor az már Pp. 325. § (1) bek. b. pontja szerinti okirat:

„...két tanú igazolja, hogy az okirat aláírója a részben vagy egészben nem általa írt okiratot előtűk írta alá, vagy aláírását előtűk saját kezű aláírásának ismerte el; igazolásként az okiratot mindkét tanú aláírja, továbbá az okiraton a tanúk nevét és - ha törvény eltérően nem rendelkezik - lakóhelyét, ennek hiányában tartózkodási helyét olvashatóan is fel kell tüntetni”

Vagyis az SzMSz teljes bizonyító erejű magánokirati formát tart szükségesnek a meghatalmazáshoz.

Az eljáró bíróság ténybeli és jogi tévedése, hogy teljesen mellőzte az alperesi SzMSzt szabályozását és emiatt téves, jogellenes és félrevezető megállapításokat tett - a tisztességes eljárás elve sérelmét okozva.

A teljes bizonyító erejű magánokirati meghatalmazásból ki kell tűnnie a nyilatkozatot tevő adatainak (hogy azonosítani lehessen, a társasház esetén a tulajdonosságát), *a meghatalmazott nevének és azonosító adatainak.*

Annak is, hogy a meghatalmazás milyen jognyilatkozatok megtételére vonatkozik.

A II. fokú bíróság megállapította azt is, hogy:

„Nem vitásan az egyik meghatalmazáson a tanú nyomtatott betűvel neve részben eltér a tényleges névtől...”

Az a nyomtatott betűs név a meghatalmazott neve volt -

A meghatalmazott neve nem létező személyé - és e nem létező személynek adott meghatalmazást két tanú saját aláírásával is ellátta.

Meg még valaki, aki nem volt

A Pfv.I.20.112/2011/15. sz. ítélet egyértelműen fogalmaz ebben a tekintetben is:

„A meghatalmazott aláírásának hiányában valóban nem lehet a meghatalmazást írásba foglaltnak tekinteni.”

A meghatalmazott pedig nem írt alá.

Ugyanis ilyen név nem létezik a magyar névadási és névviselési szabályok szerint.

Ilyen személy tehát nincs.

Akár ismerték azt, aki aláírta, akár nem, az írásbeli meghatalmazáson a meghatalmazott neve nem létező személyé, amelyet egy létező személy (kinek nem azonos a neve a meghatalmazottéval) aláírt és ezt a közgyűlésen elfogadják.

Holott ez egyszerűen hamis tartalmú okirat volt.

Ez az, amit a tisztességes eljárás elve alapján, jogszerűen, a meghatalmazás áttekintését követően a bíróságoknak meg kellett volna állapítania.

Nem tették.

Ennek a jogsértésnek a közvetlen következményeként a felperes által jelzett határozatképtelenséget sem állapították meg.

Így függ össze a jogellenes jogalkalmazás és a felperes Alaptörvény védte tulajdonosi jogainak súlyos megsértése.

A közgyűlési jegyzőkönyv is hamis tartalmú teljes bizonyító erejű magánokirat, a jelenléti ív is.

A 2003. évi CXXXIII. tv. kevés eljárási szabályt tartalmaz, a közgyűlési jegyzőkönyvek formáját és tartalmát tekintve azonban néhány kötelező szakaszt igem.

Ilyen a 39. § (1) b./ pontja, amely szerint a jegyzőkönyvnek tartalmaznia kell „azt, hogy a megjelent tulajdonostársak nevét, tulajdoni hányadát, továbbá a távol lévő tulajdonostárs által meghatalmazott személy nevét a jegyzőkönyvhöz mellékelte jelenléti ív tartalmazza”.

Nem túl nehéz munka után megállapítható, hogy jelen ügyben készült - és a II. fokú bíróság jogerős döntése szerint is az elévülés nyugvása miatt a megfelelő időben beadott kérelmek által érintett - jelenléti ív az alperes által a közhiteles nyilvántartásokból ismert adatokkal szemben nem helyesen és megfelelően tartalmazta a megjelent tulajdonostársak nevét, tulajdoni hányadát, továbbá a távol lévő tulajdonostárs által meghatalmazott személy nevét.

Hamis adatok szerepelnek azon a jelenléti íven, amelyet érdemben a 2003. évi CXXXIII. tv. 39. § (1) b./ pont alapján, felperesi kérelem ellenére, a bíróságok meg sem vizsgáltak.

A tisztességes eljárás elve érvényre juttatásakor, az Alkotmánybíróság döntései értelmében, a bíróságnak az a kötelezettsége, hogy *az eljárási törvényeknek megfelelően a kérelmeket kellő alaposággal megvizsgálják és ennek értékeléséről a határozatban indokoltan számot is ad(ja)nak.*

Ez itt nem történt meg.

Felperes az alperesi jelenléti ív adatait és bejegyzéseit nézve jutott arra az álláspontra, hogy az hamis adatokat tartalmaz és az erre vonatkozó előadását meg is tette.

Ennek keretében megcáfолhatatlanul előadta, hogy a közhiteles nyilvántartások szerint a jelenléti ív 06-os sorában egyedüli tulajdonosként és jelenlevőként feltüntetett [REDACTED] az alperesi Társasház [REDACTED] z. lakásában mindössze felerészt tulajdonos, a másik 50 % tulajdonosa a felesége, akit sem tulajdonosként, sem meghatalmazóként nem tüntettek fel. Az utóbbit jogosan, mert írásbeli, két tanuval igazolt Meghatalmazást senkinek sem adott.

[REDACTED] tehát Jelenléti ív szerint nem volt meghatalmazott, mégis a határozatképesség megállapításánál nem a saját tulajdoni része 59.5/1000-ével számoltak, hanem a teljes 119/1000 hányaddal.

Márpedig ha nem volt meghatalmazott a Jelenléti ív szerint, és így nem felelt meg *„a távol lévő tulajdonostárs által meghatalmazott személy nevét a jegyzőkönyvhöz mellékelte jelenléti ív”* tartalmazza kötelező szabályának, akkor joga sem volt vagy lehetett arra, hogy más, a tulajdonostárs nevében is szavazzon.

Ha pedig nem szavazhatott - és a bíróságok által figyelmen kívül hagyott jog, a 4:45. § „[Rendelkezés a közös vagyonnal a vagyonszövetség fennállása alatt] (1) A vagyonszövetség fennállása alatt a házastársak a közös vagyonra vonatkozó rendelkezést együttesen vagy a másik házastárs hozzájárulásával tehetnek.” szerint nem szavazhatott, akkor a felperes által keresetében megjelölt érénytelen ségi ok, *a határozatképesség hiánya a közgyűlésen, mindenképpen megáll.*

A II. fokú bíróság nem fáradt azzal, hogy összevesse az okiratokat egymással, illetve a jelenléti íven szereplő neveket, szavazati jogokat és meghatalmazásokat, hogy azok tényleges tartalmát és az abból levonható következtetéseket kimondhassa és azok alapján jogszerűen döntsön, okadatoltan, tényszerűen.

Az ítélete [14] pontjában egyszerűen kimondta, hogy: „A meghatalmazásokból pedig kétséget kizáró az is kitűnik, hogy mely tulajdonostársat ki képviselt a közgyűlésen.”

Ez, ahogyan kifejtettük itt is és a per során is, egyszerűen nem igaz.

A felperes folyamatosan képviseltekkel szemben a bíróságok által nem vizsgált, negligált, jogi indoklással el nem látott álláspontja szerint nem felel meg az alperesi közgyűlési határozatokban foglaltaknak, a tényeknek.

A hamis tartalmú, nem létező személyeket meghatalmazottnak megnevező ítéleti rendelkezések – elnézést az ismétlésért - azért bírnak nagyon komoly jogi súllyal, mert a közgyűlési jegyzőkönyv szerint 509/1000 tulajdoni hányad volt jelen a közgyűlésen, így *amennyiben a hamis tartalmú meghatalmazási okiratok valós módon kerültek volna elbírálásra (mint hamis okiratok), akkor a felperesi keresetnek helyt kell adni.*

Ehhez képest az, hogy a közgyűlés levezető elnökének megválasztott [REDACTED] meg (határozati javaslat nélkül történt ez, ami, miként arra többször kitértünk, az alperesi SzMSz-be ütközik) úgy került megnevezésre, mint az alperes közös képviselője, a jegyzőkönyv hamis voltát csak egy újabb ténnyel igazolja.

Ahogy azt előadtuk és bizonyítottuk [REDACTED] nem közös képviselő, a jegyzőkönyv hamis tartalmú és a közgyűlés elnöke nélkül nem lehetett a közgyűlés jogszerű.

Ezeket az jogi érveket sem vette figyelembe a bíróság, de nem is cáfolta őket. „Nemérvekként” kezelte, fiókba zárta.

Illetve a hamis tartalmú magánokiratot nem értékelte annak, ami, hanem leszögezte: „Ez ugyan adminisztratív hiba, azonban a közgyűlési határozatok érvényességére ez a körülmény nem hat ki.”

Nem igaz.

A hamis tartalom a bírói „átnézés” elenére is az, ami: nem adminisztrációs hiba, hiszen minden jelenlévő tisztában volt vele, hogy [REDACTED] nem az alperesi Társasház közös képviselője.

Ennek ellenére elfogadták és rögzítették az, hogy [REDACTED] az alperesi Társasház közös képviselője.

A jegyzőkönyv teljes bizonyító erejű magánokirat.

A magánokirat akkor valótlan tartalmú, ha alakilag valós, mint a jegyzőkönyv is, hiszen szabályszerűen aláírták, de az abban írt adatok nem felelnek meg a valóságnak, vagyis a kiállító valótlan tartalmú nyilatkozatot tett vagy valótlan tényeket tanúsított.

Az I. fokon eljáró bíróság tehát észlelte azt, a [22] pont szerint, hogy alperes valótlan tartalmú teljes bizonyító erejű magánokiratot használt és terjesztett be a bíróságra is, de ahelyett, hogy a szükséges intézkedéseket a hamis magánokirat perbeli használatakor megtette volna, a tény rögzítésén kívül semmi nem csinált, még a saját indoklásából is mellőzte a felperes által kidolgozott és bizonyított valótlanságot árasztó dokumentumra való utalást. Mintha az nem is lenne.

A bíróság, akárcsak a Korik-meghatalmazásnál, a jelenléti ívnél, itt is megszegte saját törvény-védő kötelezettségét – és a II. fokon eljáró sem foglalkozott a hamis magánokirattal és annak felhasználójával, az abból előnyre szert tevő alperessel.

Nem felejtkezhetünk el a mindkét ítélet által érintett 8 napos Meghívó megküldési határidőről sem.

Felperes mindvégig határozottan képviselte azt az álláspontot, hogy nem kapta meg időben a közgyűlési Meghívót.

A II. fokú jogerős döntés [15] pontja szerint ez a felperesi jogi álláspont nem helytálló, mert „az alperes a csatolt postakönyv kivonattal, és a „nem kereste” jelzéssel visszaérkezett tértivevénnyel is igazolt, így alaptalanul hivatkozott felperes *fellebbezésében arra, hogy a közgyűlésre nem kapott meghívót.*”

Ha elfogadjuk a jogerős döntés indoklásának azt a részét, hogy a „nem kereste” jelzéssel visszaérkezett tértivevény jelentené annak az igazolását, hogy a „nem kereste” napján megérkezettnek és kézbesítettnek kell tekinteni az alperesi Meghívót, akkor *abból okszerűen adódik az a II. fokú bíróság által le nem vont következtetés, hogy az alperes által becsatolt iratok szerint a felperes jóval a közgyűlés megtartása után juthatott volna a Meghívóhoz.*

A kézbesítés első napja 2020. július 14. volt, a „nem kereste” napja ebből következően egy héttel későbbi, 2020. július 21.

A közgyűlés 2020. július 17-én volt.

A II. fokú bíróság indoklása tehát éppen arra mutat rá, hogy felperes valóban nem kapta meg időben a Meghívót.

Itt fontos szerepet játszik a Meghívó megküldésének ideje.

A 2003. évi CXXXIII. tv. 33. § (2) bek. szerint a „meghívót legkésőbb a közgyűlés időpontja előtt nyolc nappal meg kell küldeni.”

Sem a jogalkotónak, sem a jogalkalmazónak nem sikerült megtalálni a kellő egyensúlyt találnia eddig a 8 napos megküldés és a tulajdonost megillető, a *Pfv.I.21.646/2012/9.* szám alatti precedensben rendelt felkészülési idő között.

A II. fokú bíróság álláspontja a precedens alkalmazása kapcsán kimerült a felperes hibáztatásában.

Mint a [16] pontban megjegyzi: „A másodfokú bíróság ezzel kapcsolatban amellet, hogy nem vitásan a tulajdonosnak joga van ahhoz, hogy megfelelő idő álljon rendelkezésére a közgyűlésre való felkészüléshez kiemeli, hogy a felperes önhibájából nem kapta meg a megfelelő időben a részére postai úton megküldött meghívót..”

Ha tehát a felperesnek joga van a felkészülésre (ezt legalább nem tagadta meg tőle a bíróság), akkor a

a Pfv.I.21.646/2012/9. sz. ítélet indoklásában foglaltak jelen perre vonatkozó értelmezését el kellett volna végezni.

A precedens szerint:

„Az írásbeli meghívás jogszabályban előírt követelményének (Tht. 33.§ (1) bekezdés) és a meghívó tartalmára vonatkozó előírásoknak (Tht. 34.§ (1) bekezdés) indoka az, hogy a tulajdonosiárs időben értesüljön a közgyűlésről, és a meghívóval együtt annak napirendjét is kézhez kapja, annak érdekében, hogy az abban foglaltaknak megfelelően fel tudjon készülni a közgyűlésre.”

A bíróság által elfogadott alperesi dokumentumok szerint alperes a meghívót 2020. július 9-én adta postára, s a Magyar Posta önbejegyzése szerint az első kézbesítés megtörtént volna 2020. július 14-én.

A felperesnek a Meghívó átvételére - ha tényleg kapott volna értesítést a Magyar Postától, ahogyan nem kapott - 2022. július 15-én nyílt volna alkalma.

Tegyük fel, hogy nincs covid veszélyhelyzet, nincs a járványügyi veszélyhelyzet és a korlátozások, amelyek 2020. júliusában is hatályosak és érvényesek voltak, akkor el sem kellett volna mennie sehová felperesnek, mert a 2020. évi LVIII. törvény a veszélyhelyzet megszűnésével összefüggő átmeneti szabályokról és a járványügyi készségről 366. § így rendelkezett:

A postai szolgáltatásokról szóló 2012. évi CLIX.törvény 49. alcíme a következő 77/E. §-sal egészül ki: „77/E. § A postai szolgáltató az egészségügyről szóló törvény szerint elrendelt egészségügyi válsághelyzetben jogosult a könyvelt postai küldeményeket az e törvénynek a személyes átadással történő kézbesítésére vonatkozó rendelkezései mellőzésével kézbesíteni. A személyes átadás mellőzésével történő kézbesítés részletes szabályait a Kormány rendeletben állapítja meg.”

Ennek alapján a Magyar Posta az ÁSZF-et módosította a következőképpen:

„Postai szolgáltatások Általános Szerződési Feltételei törzsszöveg 6.4.3. „„Postán maradó”-ként és PostaPontra címzett postai küldemény kézbesítése”, továbbá a 6.10.1. „Címhelyen történő kézbesítéskor” illetve a 6.10.2. „Kézbesítési ponton történő kézbesítéskor” pontjai szerinti rendelkezések esetében a Posta az egészségügyi válsághelyzet elrendelésével bevezetett járványügyi készség időszakában a tértivevény, illetve értéknnyilvánítás többlétszolgáltatással feladott könyvelt levélküldeményt, a hivatalos iratot és apostacsomagot a címzettnek továbbá az egyéb jogosult átvevőnek a címhelyen és a kézbesítési ponton is személyes kapcsolatfelvételt követően, de a személyes átadás mellőzésével akként kézbesíti, hogy az átvevővel az azonosításához szükséges adatokat lehetőség szerint legalább 1,5 méter távolságot tartva egyeztet, és az átvevő nevét, valamint az átvevő személyazonosság igazolására alkalmas okmányának típusát és számát maga rögzíti a kézbesítés tényének egyidejű rögzítése mellett úgy, hogy aláírást nem vesz fel.”

Ha az ÁSZF szerint járt volna el a magyar Posta, akkor a „személyes kapcsolatfelvétel” után (vagy annak hiányában) a levélszekrénybe dobással teljesít.

De - ezt felperes a lehető leghatározottabban állította, és ebben senki meg nem cáfolta az eljárás során - a Magyar Posta részéről nem történt a tértivevényes levél kézbesítésével kapcsolatban „személyes kapcsolatfelvétel”.

Annak hiányában, bármit is írt be saját magának, a saját magát is kötelező ÁSZF-e ellenében a Magyar Posta, nem hagyhatott és nem is kellett hagynia semmilyen értesítést.

Visszatérve még az időpontokhoz: ha nincs az egészségügyi válsághelyzet, amelyben mindenkinek a saját belátására bízott, hogy miként jár el közösségi helyeken (a tilalmas területeken kívül), okszerűen az sem volt elvárható felperestől, hogy azonnal rohanjon átvenni a küldeményt, a soha meg nem kapott értesítést követő nap reggelén.

A felperes végig a Ptk alapelveinek megfelelő ésszerű és tisztességes magatartást tanúsította, ezért amennyiben lett is volna (*de nem volt, mert nem is kellett*) értesítés, nyilvánvalóan 2022. július 15. napján, de legkésőbb 2020. július 16-án átvette volna a Meghívót.

Bármelyik esetet is vesszük, a felperesnek egy napja lett volna arra, hogy áttekintse mindazt, amit alperes küldött és összevesse mindazon okiratokkal, amelyekre az utal.

Felperes nem számviteli szakember, nem rendelkezett az alperes 2017. évi számadataival sem (azokat alperes meg sem adta).

Az egyetlen nap - amely a nem azonnali rohanás esetén már inkább mulla nap - mint legtöbb idő a felkészülésre teljes mértékben elégtelen.

Mindezt a jogot hivatalból tudó és alkalmazó II. fokú bíróságnak a megfelelő felkészülési idő megítélésénél és annak a közgyűlési határozatok érvénytelenségére vezetésénél értékelni kellett volna.

Ehelyett egyetlen érve volt: felperes hibáztatása.

Az önmagában, hogy a precedenst nem alkalmazza a bíróság - anélkül, hogy ekkor is eleget tenne a Pp. 346. § (5) bek. szerinti indoklási kötelezettségének abban a tárgyban, hogy miért tért el a Kúria kötelező ítéletétől -, tisztességtelen eljárást eredményezett, felperesnél jogai korlátozását.

Az ítéletek megbontották a felek együttműködési kötelezettségét és minden kötelességet felpereshez, minden jogot alpereshez telepítettek.

A felkészülési idő minimálisra rövidítésénél, illetve teljes figyelmen kívül hagyásánál is – indoklás nélkül.

Ez együtt már túl sok, túlságosan is egyoldalú és a tisztességes eljárás igazságosságát is tartalmazó elvének nagyon mély megsértése.

Az a mérlegelés sem fogadható el minden további nélkül, hogy a felperesi előadásra, mely szerint – a fentiek értelmében biztosan nem kézbesített – Meghívóval nem kaphatta meg a költségvetési tervet, az I. fok szerint „tanú(i) nyilatkozatok alapján nem megalapozott”.

Mert 2:1 a tanúk javára és a többség mindig győzedelmeskedik?

A bíróság figyelembe sem vette a járványügyi veszélyhelyzet alatti szabályokat, s a postai kézbesítés új módjait, amelyek szinte teljesen kizárták a cmzetti közreműködést és ellenőrzési lehetőséget.

Ezzel szoros kapcsolatban van a II. fokú bíróság jogerős ítéletének a megküldés nyelvtani értelmezéséről (amelyet szintén a [16] pontban fejtett ki) szóló része.

Ez ugyanis nem felel meg a magyar nyelv szabályainak és használatának.

A megküldés ugyanis nem a feladás, hanem a megérkezett üzenet/levél/csomag megjelölésére szolgál.

A megküldött levél a megérkezett levéllel azonos.

Az elküldött levél a feladott.

A megküldésnél a bíróság szerint állított *időköz* 8 napja is éppen ezt erősíti meg: a megérkezéshez képest 8 nap kell, hogy a tulajdonosi felperesnek is rendelkezésére álljon a felkészülésre.

Praktikusan és analógiába gondolkodva: ha a tárgyalási időközbe sem számít bele a tárgyalási nap maga, itt vajon miért lehet a közgyűlés napja a megküldés szempontjában számba vehető 8. nap?

Milyen szabályok érvényesülnek? Ki teremtette és hol lehet megtalálni őket?

Nem tudni. Ez alapvető baj és hiba, amelyet csak elmélyít az a megállapítása a II. fokú ítéletnek, mely szerint „a 8. napon már lehetséges a közgyűlés időpontja függetlenül attól, hogy az melyik napszakra esik.”

Vagyis ha reggel 8-kor, akkor is. Ténylegesen ugyan 7 nap telt el, de ezzel a jogértelmezéssel, amely a tulajdonosi jogokat is csorbítja, el lehet intézni.

Felperes álláspontja szerint ez joggal visszavétel.

Összefoglalva a fentieket:

A tényleges és a Pp. 346. § (3)-(5) bek. szerint az ítélet részét képező tényállás és a tényekre vonatkozó bizonyítékok nem is lettek, de nem is lehettek megnevezve és feltüntetve az ítéletben, csak a bíróságok sajátos, felperesek tulajdonosi jogait alapjaiban sértő „értelmezései” kaptak helyet a számviteli törvény folytonossága elvétől kezdve a hamis okiratok használatának elismerése keresztül a kötelező 8 napos időköz 7 napra szűkítéséig.

Ez elfogadhatatlan és alaptörvényi sérelmet jelent a közjogi szempontból vitathatatlanul a tulajdonjog tekintetében, mivel a Kúria fentebb említett precedense szerint:

„A tulajdonjog a polgári jogi jogviszonyokban a jogosultságok teljességét biztosító jogosultság, a tulajdonosi autonómiát ezen belül is leginkább a korlátozásoktól mentes rendelkezési jog (régii Ptk. 112. § (1) bekezdés) fejezi ki.

A rendelkezés jogából fakad a tulajdonosnak az ingatlannal kapcsolatos tájékozódásra, az információk megismerésére való joga, amely ugyan mind jogszabállyal, mind szerződéssel korlátozható, ennek azonban kifejezettnek kell lennie, és a kifejezett korlátozás sem értelmezhető kiterjesztő módon.”

A bíróságok, az első fokú a II. fok elismerése szerint is, a másodfok pedig saját maga, a már elemzettek szerint **az ítélet teljességére vonatkozó Pp. 341. § (1) bekezdését is megsértették, amelyre a 7/2013. (III. 1.) AB határozat is utal.**

A másodfokú bíróság ebben, noha az ítélet egészének felülvizsgálatát kérték felperesi kérelmezők, a tisztességes eljárás elvét a Pp. 370. § (1) bek. és a Pp. 383. § (2) bek. szabályait megszegve, semmit sem tettek.

Azt ugyanis semmiképpen sem lehet állítani, hogy az első fokon hozott ítélet - akár a tulajdonjog védelme körében - érdemben helyes lenne, hiszen - mint említettük - sem érdemi, a teljes kereseti kérelmet lefedő tényállása, sem indoklása - amely a Kúria precedensével és az elévülés ügyében hozott döntéseivel ellentétes - nem felelt meg a Pp. szabályainak.

Az olyan semmihez nem, legfeljebb a bíróság saját privilegizált helyzetéhez köthető, indokolatlan és indokolhatatlan döntése is kikezdi a tisztesség és a Pp. értelmezése határait, mint az I. fokú ítélet kódója a [48] pont:

„...mivel az alperesi társasház SZMSZ-e külön rendelkezést a közgyűlési meghívó kézbesítési módja tekintetében nem tartalmaz - a törvényi rendelkezések keretei között - a közös képviselőt (és nem a tulajdonostársat) illeti meg a választás joga a tekintetben, hogy e körben milyen kézbesítési módot választ, mivel - főszabály szerint - ő hívja össze a közgyűlést (Tht. 33. § (1) bek.).”

Itt egyetlen jogszabályi helyet sem tudott a jogi indoklásában felmutatni a bíróság, amely kifejezetten a tulajdonosokkal szemben a választási lehetőséget a jogosultként megbevezett közös képviselőnek adja.

A 2003. évi CXXXIII. tv. 33. § (1) bek. szerint valóban a közös képviselő hívja össze a közgyűlést, de a 35. § (2) szerint meghatározott körülmények esetén a tulajdonostárs is jogosult erre.

Ott ki választ?

Ha a közös képviselő a jogosult, akkor a tulajdonosok, felperes is kötelezett.

Amennyiben az I. fokú bíróság II. fokú által nem vitatott megállapítása helyes és „a közgyűlési meghívó kézbesítési módja tekintetében” tételes szabály hiányában választani lehet, akkor a *Ptk 6:134. § alapján a tulajdonosokat illeti meg a választás joga.*

Ezzel ellentétes döntés a többi, a tulajdonosok jogait sértő bírósági rendelkezéshez adódik.

Az, hogy éppen a tulajdonosok jogait az alperesi SzMSz és a 2003. évi CXXXIII. tv. ellenében az alperesi fiktív jogi személyiséggel bíró Társasház mindenkor uralkodójának számító - és az ebben az ügyben is eljáró bíróságok szerint a tulajdonosok által sérthetetlen és perelhetetlen - közös képviselő hatalmi túlsúlyának növelésére irányult, kifejezetten jogsértő.

Az Alkotmánybíróság értelmezésében az Alaptörvényben biztosított jogorvoslathoz való jog nemcsak a jogorvoslat létezését, hanem a tényleges és a hatékony jogorvoslat lehetőségének a biztosítását követeli meg, így nemcsak abban az esetben állapítható meg az alapjog sérelme, ha a jogorvoslat lehetőségét teljesen kizárták {3517/2021. (XII. 13.) AB határozat (a továbbiakban: Abh2.), Indokolás [35]}.

A valóságos, tényleges és hatékony jogorvoslati lehetőség felperes számára így nem adott.

Az igazságosság elve ezért ilyen körülmények között egyszerűen nem tud érvényesülni.

A másodfokú bíróság jogi indoklásának hiánya szintén a tényleges és a hatékony jogorvoslat lehetőségének a biztosítása ellenében hatott, pontosabban: annak megsértése volt.

Ahogy az fentebb részletesen indokolva kifejtettük (és az ismétlésektől tartózkodnánk).

Így együttesen nézve a két bírósági döntést, az látható, hogy a „tisztességesnek kell látszani” elv, az az elv, amelyet az EJEB következetesen érvényesít a maga a gyakorlatában és amelyet a T. Alkotmánybíróságnak is érvényesítenie kell, jelentős mértékben sérült. Inkább úgy mondhatnánk: teljes egészében.

Szeretnénk tisztelettel kiemelni, hogy nem az ítéletekkel amúgy jogosan elégedetlen felperes szubjektív véleménye az, hogy a látszat itt nem adatott meg számára.

Objektíve, a jelen kérelem egészében részletesen leírtak alapján is bizonyított, hogy a jogszabályellenes és jogsértő jogalkalmazás, az egyértelmű jogszabályoknak gyökeresen ellentmondó

jurisdikció nem tekinthető sem általában véve tisztességesnek, sem pedig egyes szintjein és részleteiben nem az.

Önkényesek, tény- és jogellenesek a tény- és jogállítások, elmaradt a jogi indoklás, illetve ami van, az a Kúria precedenseivel és a jogszabályokkal ütközik.

A Pp. 346. § (5) bekezdése ezt igényli a bíróságoktól:

„A jogi indoklás *tartalmazza azokat az okokat is, amelyek miatt a bíróság jogkérdésben eltért a Kúriának a Bírósági Határozatok Gyűjteményében közzétett határozatától* (a továbbiakban: a Kúria közzétett határozata), vagy az arra irányuló indítványt *elutasította.*”

Sehol nem találni a Pp. 346. § (5) bekezdése által a jelen ügyben felsorolt és nem alkalmazott precedensek kapcsán a megfelelő jogi indoklást.

A bíróság a jogbiztonságot fenyegetve, a tisztességes eljárás Egyezmény és Alaptörvény biztosította alapjogát megsértve teljes mértékben eloldotta magát a hatályos magyar jogtól.

3. Egyéb nyilatkozatok és mellékletek

a) Nyilatkozat arról, ha az indítványozó kezdeményezte-e a bíróságon az alkotmányjogi panasszal támadott bírósági ítélet végrehajtásának felfüggesztését.

Nem kezdeményeztük.

Tisztelettel azt is bejelentjük, hogy mindent előadtunk az ügygel kapcsolatban.

Felperes eltökélt abban, hogy a tisztességes eljárás elvének és magyar részszabályainak súlyos és felperesi kérelmező számára kárt okozó, perköltség-fizetési kötelezettség és tulajdonosi jogai sérelme miatt, amely már rendszerhibának is látszik, az EJEB-hez is forduljon jogsérelme megállapítása és reparálása érdekében.

b) Ügyvédi meghatalmazás eredeti példánya, vagy jogtanácsosi igazolvány másolata, ha az indítványozó jogi képviselővel jár el. (Melléklet)

Az ügyvédi meghatalmazást a peres iratok tartalmazzák, de az Alkotmánybíróság előtti eljárásra csatoljuk a kérelmező meghatalmazását.

c) Nyilatkozat az indítványozó személyes adatainak nyilvánosságra hozhatóságáról (Melléklet)

A személyes adataink nyilvánosságra hozatalához nem járulunk hozzá.

d) Az érintettséget alátámasztó dokumentumok egyszerű másolata (Mellékletek)

PKKB 25. P. 50751/2021/15-I. sz. ítélete

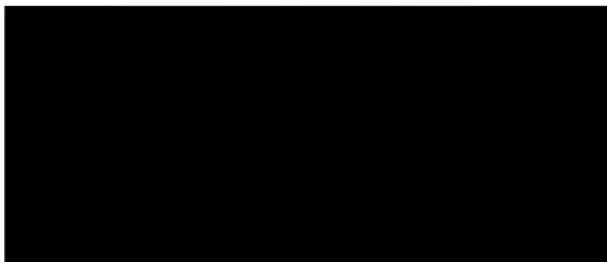
Fővárosi Törvényszék 53.Pf.632.106/2022/5. ítélete

Kelt: Bp, 2022. december 27.

Tisztelettel:

A black rectangular box redacting the signature of the applicant.

kérelmező nevében és helyett

A large black rectangular box redacting the official stamp or seal of the court.